

Hoewel Lisa Kauffmann niets meer met haar verslaafde tweelingzus te maken wil hebben, worden de vrouwen na een moordaanslag gedwongen samen te werken.

KAUFFMANN KAUFFMANN

BEDRIJFSRECHERCHE

DE ZUSJES

HETTY KLEINLOOG

THRILLER

HETTY KLEINLOOG

DE ZUSJES

Voorwoord

Vanaf het moment dat mijn goede vriend Gerd Hoffmann mij vertelde over zijn werk als bedrijfsrechercheur, wist ik dat hier spannende verhalen in zaten. Gerd Hoffmann was destijds directeur van Hoffmann Bedrijfsrecherche, het grootste bedrijfsrecherchebureau in Europa.

Avondenlang heeft hij mij geïnspireerd met verhalen over motieven (poen, pret en prestige), opmerkelijke zaken en de snode, maar vaak ook tragische daders.

Dankzij zijn verhalen uit de praktijk heeft de Kauffmann & Kauffmann-reeks stof voor jaren schrijf- en leesplezier.

Hetty Kleinloog

April 2021

There are secrets in all families.

Uit: *Emma* (1815)

JANE AUSTEN

Als ik mijn ogen sluit, zie ik een film zonder geluid. Of nee, een film met het geraas van een orkaan op zee. Verder zijn er slechts beelden, geuren en de bittere smaak van angst.

Ik begin bij het moment waarop het misging, het moment dat ik de trap op vluchtte en zijn hand mijn enkel pakte. Boven zag ik door het open luik de grijze wolken, onder mij zijn hoofd met vergrote pupillen, de kloppende ader bij zijn slaap en zijn onstuitbare drang tot onderwerping. Hij verstevigde zijn greep om mijn enkel en rukte eraan. Uit alle macht klemde ik me vast aan de rand van het luik en traptte met mijn vrije been tegen zijn kaak. Hij zal een kreet geslaakt hebben, zijn greep verslaptte, waarop ik me losrukte en naar buiten vluchtte.

Op het dek keek ik rond naar iets om me mee te verdedigen. Het jacht was elf meter lang en nog geen vier meter breed, en voer op de automatische piloot op een steeds onstuimiger wordende oceaan. De wind raasde en loeide, op de golven vormden zich schuimkoppen.

Zijn hoofd kwam boven het luik tevoorschijn en daarna de rest van zijn lijf. Ik zag de gebalde handen die ooit mijn gezicht zo teder gestreeld hadden. Ik vluchtte via het gangboord naar het achterdek. Hij volgde mij en ondanks de storm kon ik zijn mannenlucht ruiken. Ik ben me ervan bewust dat dat ook verbeelding geweest kan zijn en ik misschien zijn lichaamsgeur opriep, zoals ik dat ook kan met de geur van net gemaaid gras of versgebakken brood.

Zijn pas vertraagde toen hij me tegen de reling in een hoek gedreven had. Als een kat, vlak voordat hij een muis bespringt, stond hij stil, zijn ogen samengeknepen.

Dat was het moment dat ik dat stalen ding zag liggen dat hij tijdens zijn zeilinstructie 'harpsluiting' had genoemd. Naast het spuigat, de afvoeropening waardoor het teveel aan water van het dek weg kan stromen. Hij volgde mijn blik. Ik dook naar de sluiting. Hij was een fractie van een seconde sneller. Voor ik het wist lag ik op mijn rug. Ik moet gehijgd, gekermd, gesmeekt hebben. Ik zal geroepen hebben dat hij zichzelf moest worden, dat ik hem niet meer herkende. De man die ik vertrouwde, die bijna dagelijks zei hoe mooi hij me vond, hoe lief hij me had, waar was hij gebleven? De man die huilde van verliefdheid en ontroerd gedichten voordroeg. Die uit zijn hoofd een gedicht van Hans Andreus citeerde: 'Alleen maar een man, alleen maar een vrouw, dat een mens een mens zo liefhad, als ik jou'.

Diezelfde man drukte zijn onderarm op mijn strottenhoofd. En duwde met zijn knieën mijn benen uit elkaar. Mijn bikini-broekje trok hij opzij. Een dikke regendruppel spatte naast mij op het dek, nog een, en nog een. Terwijl het noodweer losbarstte en slagregen het dek geselde, probeerde hij bezit van me te nemen. Ik graaide om me heen. Ik voelde het staal van de harpsluiting. Ik rekte mijn arm en mijn vingers sloten zich eromheen.

Ik haalde uit. Een klap, en een tweede. Zijn lichaam verslapte en bleef op me rusten. Aarzelend bracht ik mijn hand naar zijn door regen doorweekte achterhoofd en voelde een lauwe vloeistof.

Hoe ik me onder zijn lijf uit wist te werken, weet ik niet meer. Ineens stond ik naast zijn lichaam, schommelend, druipend. Hij, ik, de boot, we werden wild heen en weer geschud, ten prooi aan de storm en de regen. Mij vastklappend aan de reling probeerde ik in balans te blijven.

De boot leek een speeltje van de golven, werd omhooggeworpen en klapte terug op het water. Ik viel, en toen ik probeerde op te staan, viel ik opnieuw. Zijn lichaam schoof heen en weer over het dek en sloeg tegen de kuip. Het was voor mij zaak om aan land te komen, terug naar de haven. Alleen was er een klein probleem. Ik had van mijn leven nog nooit gezeild. Hij wilde die boot huren, hij wilde praten. We zouden onze liefde een kans geven, zo had hij bedacht.

Al schuivend krabbelde ik overeind en greep naar de giek. Het ding zwiepte alle kanten op, schoot uit mijn handen en scheerde rakelings over mijn hoofd. Ik verloor opnieuw mijn evenwicht en viel weer op het dek. Zigzaggend, om niet zijn lichaam te hoeven aanraken, en al helemaal niet dat rode spoor dat uit zijn hoofd kwam, kroop ik naar de bakskist. Ik deed de kist open. Op het moment dat ik een zwemvest pakte, mijn hoofd erin wist te wurmen en de riemen vastgespte, beukte een golf tegen de boeg.

Het jacht sloeg om. Ik werd overboord geslingerd en ging kopje-onder. Zout water drong in mijn mond, in mijn neus. Ik proestte en slikte en spartelde om boven te blijven. Toen ik achteromkeek, was het zeilschip gekapseisd. Het jacht dreef op zijn kant, van hem geen spoor.

Door wild te trappelen lukte het me om mijn hoofd boven water te houden, terwijl, de hemel zij geprezen, het zwemvest mij drijvende hield. Rechts in de verte lag de kust. Links bij het schip moest zijn lichaam zijn. Rechts de kust. Links het lichaam. Onmogelijk om hem mee te nemen, ook niet met een zwemvest aan. Ik wierp nog één blik op de boot en crawlde met de moeder wanhoop naar de kustlijn. De storm raasde. Ik deinde met de golven mee, omhoog, omlaag en zo door. Toen verscheen in de verte een vissersboot.

1

Op het uiterste puntje van Cruquiseiland tuurt Lisa naar de mond van het Amsterdam-Rijnkanaal. Dode vissen klotsen tegen de roestbruine, metalen rand van de kade. De penetrante rottingsgeur bereikt haar neus.

Schuin achter haar staat een leegstaand bedrijvencomplex, met gebroken glas en afbrokkelende stenen, als het gebit van een junk. Op de plek waar ooit een buitentrapp was, bevindt zich nu alleen nog een aan de muur bevestigde reling, die naar een stenen plateau op vier, vijf meter hoogte leidt. Daaronder grind en onkruidsprietten. Ze heeft het gevoel dat ze in de gaten wordt gehouden, terwijl het hier toch uitgestorven is.

Haar kaken klemt ze zo hard op elkaar, dat het pijn doet. De wind waait tranen in haar ogen. De geur van zoet water, met olie en diesel vermengd, verdringt de lucht van rotting. Boven haar krijst een meeuw. De vogel neemt een duikvlucht, scheert langs haar hoofd naar het wateroppervlak en stijgt met een spartelend visje in zijn bek weer op.

Rustig. Angst en woede vreten energie, herhaalt ze als een mantra in haar hoofd. Maar ze weet dat ze eigenlijk helemaal niet wil kalmeren. Het liefst wil ze tieren en alles stukslaan wat ooit van waarde is geweest.

Vanmorgen in de supermarkt kon ze al niet pinnen. Onvoldoende saldo. Tot drie keer toe. Ze voelde zowel de ogen van de caissière als die van de andere klanten om haar heen prikken. Met opgeheven hoofd – zónder croissants – was ze de winkel uit gelopen.

Tegen beter weten in hoopte ze dat het aan het pinsysteem lag. Tot ze haar bankgegevens checkte. Ze wist niet dat je het kunt vóelen als er iets in je brein knapt.

In het appartement, dat ze met haar zus deelt, was ze linea recta naar haar kostbaarheden gelopen. In de lade van het dressoir lag niets meer. Niet alleen waren het gouden horloge van hun grootvader en oma's zilveren ketting met camee weg, ook het medaillon met aan de binnenzijde twee fotootjes was verdwenen. Hun moeder had het altijd gedragen, er gedachteloos naar gegrepen op momenten dat ze het moeilijk had. Aan het eind van haar leven hield ze het medaillon vaak in haar hand, alsof ze zich eraan warmde.

Natuurlijk had Lisa gemerkt dat haar tweelingzusje al dagen niet meer in hun appartement was geweest. Maar dat gebeurde vaker. En ze was al zo vaak bang geweest dat Kat een terugval zou krijgen, dat haar angst was afgestompt. Ze kreeg geen hartkloppingen meer bij het zien van het onbeslagen bed. Alhoewel... dat was niet waar; ze had zichzelf zo vaak toegeproken dat ze haar opnieuw moest vertrouwen, dat het lukte. Bijna.

En nu was dus zowel haar bankrekening als haar sieradenkist leeg. En Kat, oftewel Katharina Philomena Kauffmann, oftewel haar twaalf minuten jongere tweelingzus, was daarvoor verantwoordelijk.

Het was voor iemand die de politieacademie heeft gedaan en al een tijdje bedrijfsrechercheur is, niet moeilijk om te ontdekken waar Kat uithing. Ze had Kat ooit met de begeleider van de daklozenopvang zien praten. Toen ze Marco op zijn werk opzocht, ontkende hij Kat gezien te hebben, maar hij was bereid om naar ene Samir te bellen, met wie haar zus blijkbaar wel eens optrok. Samir verwees haar door naar *good old* Jimmy, die 's ochtends regelmatig bij de Albert Cuypmarkt rondhing. Jimmy wist niet hoe gauw hij van Lisa af moest komen toen ze

hem vond, en had mompelend een adres op het schiereiland in het Oostelijk Havengebied opgegeven.

En nu loopt ze op zoek naar een ingang om het leegstaande bedrijfspand heen en doet een vergeefse poging haar adrenalinepeil omlaag te denken. Uit het gebouw klinkt muziek. Waarom hoort ze het nu pas? Was dat daarnet ook al? Bastonen dreunen en een metalen stem kotst een stroom van woorden uit.

Shut up, slut. You're causin' too much chaos.

Ze slaat een hoek om en ziet een deur op een kier staan. Er ligt een opengesneden vuilniszak voor. Verspreid liggen plastic bakjes met restjes bami en patat met mayonaise, bierblikjes, afgeknipte haarlokken, lege yoghurt- en melkpakken, lachgaspatronen, sigarettenpeuken, kapotte eieren, watten, bloederige tampons en gebruikte condooms. Lisa stapt over het vuil heen en duwt de deur verder open.

In een grote hal knijpt ze haar ogen samen. Een rat vlucht ritselend weg, vlak voor haar voeten. Zijn staart blijft zichtbaar tussen twee volle vuilniszakken.

De rapmuziek komt van boven.

Bitch, I'ma kill you.

Ze loopt naar een ijzeren trap achterin. Rechts van de ruimte waar ze zich nu bevindt, ziet ze nog een hoge, lege hal, en daarachter nog een, en nog een. Het geluid van haar stappen resoneert tegen de muren. De wereld na de apocalyps, met haar als laatst levende persoon.

De traptreden zijn stroef, de metalen leuning voelt plakkerig en koud. Op iedere tree neemt ze zich voor om zich niet om te laten praten; Kat kan smeken, beloven, janken wat ze wil, ze moet en zal die sieraden en dat geld terug hebben. Voor mijn part gaat ze ervoor tuppelen, ik ben er klaar mee, ze heeft me genoeg bestolen. Ze geeft alles terug. Als ik haar voor die tijd niet gewurgd heb.

Bovenaan de trap klinkt de rapmuziek luider. Ze opent een deur en komt in een gang. Het gevoel dat ze bespied wordt bekruipt haar opnieuw.

‘Kat?’

Bitch, I'ma kill you.

Lisa's trommelvliezen trillen en de beat resoneert in haar hersenpan. Ze gilt harder. ‘Kat?!’

Ze loopt naar de ruimte waar de herrie vandaan komt.

Fuck with me, I've been through hell.

In de deuropening blijft ze staan. Een eenzame soundbox staat op een lege vloer te trillen.

I'm tryna develop these pictures of the devil to...

Dan houdt van het ene op het andere moment de muziek op. De stilte is oorverdovend. Lisa wrijft tegen haar oren, ademt uit, en realiseert zich dan dat de box natuurlijk via bluetooth bestuurd wordt. Ze rent de kamer uit, de gang door en geeft zulke hengsten tegen alle deuren die ze tegenkomt, dat ze hard tegen de muren klappen. ‘Hou op met dit rotspelletje, Kat Kauffmann!’ schreeuwt ze. ‘Waar zit je?’ Aan het eind van de gang is een gesloten deur. Ha. Ze remt af, legt haar hand op de klink en zwaait de deur in één beweging open.

Op de drempel van zo te zien een oud kantoor knippert ze met haar ogen. Fel licht schijnt naar binnen. Een deur staat open en kleppert. Buiten is het stenen plateau, dat ooit een balkon moet zijn geweest. Binnen, aan een muur, zit een stalen wandlied.

Bijna stapt ze op een doorzichtig zakje. Wit poeder is deels op de vloer gestroomd. Dan wordt haar aandacht naar een plek in de hoek getrokken. Op een matras vol pis-, kots- en bloedvlekken ligt een graatmager lichaam, even vertrouwd en bekend als dat van haarzelf. In drie stappen is ze bij haar zusje. Met gesloten ogen, lijkleek en met blauwe, licht geopende lippen ligt ze op haar rug.

‘Kat!’

Lisa zakt door haar knieën en voelt aan Kats hals. En aan haar pols. Er is geen hartslag. Ze bedenkt zich geen seconde, belt 112, zet de telefoon op de luidspreker en legt die naast zich neer. Ze zet haar handen op Kats borstbeen en duwt. En nog eens.

‘Ambulance!’ roept ze voordat de telefoniste vraagt welke hulpdienst ze wil hebben. ‘Cruquiusweg 152 laatste gebouw, hartstilstand, waarschijnlijk overdosis. Schiet op! Ik ben met de reanimatie begonnen.’

Ze duwt Kats borstbeen nogmaals in en telt de keren dat ze duwt.

Ah, ha, ha, ha, stayin’ alive, stayin’ alive.

Daarna ademt ze diep in, legt haar lippen om die van Kat en blaast uit. Ondertussen houdt ze in de gaten of haar zusjes borstkas omhoogkomt. Ze herhaalt het nog twee keer.

Ah, ha, ha, ha, stayin’ alive, stayin’ alive.

Het zweet begint op haar voorhoofd te parelen. *O lieve God, houd haar in leven. Laat mijn zusje niet doodgaan, ze mag alles houden, ook het medaillon van mama, zelfs het medaillon van mama, ik vergeef haar alles, alstublieft, laat haar leven.*

Opnieuw legt ze haar lippen om de mond en deelt de levensadem, waar ze vanaf hun geboorte al meer van had.

2

‘Afblijven.’ Een week nadat haar zus weer opgelapt en uit het ziekenhuis ontslagen is, geeft Lisa een tik op de hand van Kat, die zonder overleg – zoals altijd – aanstalten maakt om de autoradio op een andere zender te zetten.

‘Je kan dus nog wel iets zeggen’, zegt Kat.

Lisa houdt haar blik op de A1.

‘Hoe vaak wil je nog “sorry” horen?’

Ze geeft geen antwoord, zet de richtingaanwijzer aan en stuurt de Mazda naar afslag 16, richting Voorthuizen.

‘Ik maak het weer goed met je, Lisa. Als ik afgekickt ben...’

‘Als je afgekickt bent.’

‘Dat gaat dit keer gebeuren, serieus, ik raak dat spul nooit meer aan. Ik ráákte dat spul al niet meer aan. Al maanden niet meer, alleen een jointje zo nu en dan.’

‘Blablabla.’

‘Ik kan me totaal niet herinneren dat ik iets heb gebruikt. In dat bedrijfspand, bedoel ik.’

‘Weet je hoe ze dit noemen? Junkpraat.’

‘Ik gebruik alleen nog wiet. En wijn. Wiet en wijn.’

Voor een rood stoplicht remt ze af.

‘Daarom snap ik het niet van die *smack*’, vervolgt Kat. ‘Wie heeft dat daar neergelegd? En van die overdosis snap ik al helemaal niks. Ik was bijna dood, met een tunnel, weet je, met licht aan het einde...’

‘En een engel die wenkt. Hou toch op met die onzin.’

‘Je zei zelf dat er iemand in het pand was.’

‘Een gek. Een van je dealervriendjes.’

‘Het is groen.’

Lisa trapt hard op het gaspedaal en de auto schiet vooruit. ‘Een dealertje dat het leuk vindt om me te bespieden en spelletjes te spelen’, vervolgt ze. ‘Maar ik heb nieuws voor jullie: ik laat geen spelletjes meer met me spelen, niet door jou, niet door die vage vrienden van je.’

En niet door mezelf.

‘Snap ik, snap ik.’

Ze rijdt zwiingend verder. De radio gaat over op een jazz-nummer en Kat reikt naar de volumeknop. De hand blijft in de beweging steken en Kat laat hem dan in haar schoot vallen.

‘Ik kan niet meer tegen muziek’, zegt ze toonloos.

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds... Mag-ie uit?’

‘Alsjeblieft?’

‘Alsjeblieft?’

Lisa draait de volumeknop uit.

Na een lange stilte schraapt Kat haar keel. ‘Wat... eh... ik nog wilde zeggen, Lisa... Bedankt... voor het... hoe zullen we het noemen... redden van mijn leven.’ Ze wijst. ‘Je moet dáár naar links.’

Lisa neemt de bocht, in de derde versnelling. Kat houdt zich aan het dashboard vast en vervolgt: ‘Want waar of niet: als jij er niet was geweest, als jij die ambulance niet gebeld had...’ Ze kucht. ‘Het blijft een wonder hoe wij elkaar aanvoelen.’

Lisa antwoordt niet. Ze is leeg, ze voelt geen boosheid, geen zorg, geen liefde meer. Haar hart is als Area 51, het militaire terrein in Nevada, dat voor geen normale sterveling toegankelijk is.

Ze rijdt verder op de N344, naar het adres van de afkickklinik. Voor een hek, met daarachter moderne laagbouw, stopt ze. Ze zet de motor af, maakt haar riem los en stapt uit.

Kat volgt haar voorbeeld en trekt een uitpuilende weekendtas van de achterbank. Met een trillende lip produceert ze een lachje. ‘Heb ik eigenlijk al sorry gezegd?’ Ze trekt het gezicht

waarmee ze altijd alles bij hun vader gedaan krijgt.

Lisa draait zich weg, maar wordt bij haar arm gegrepen.

‘Luister. Je hebt helemaal gelijk, dat geld had ik niet van je rekening moeten halen. En het medaillon van mama had ik al helemaal niet moeten meenemen. Maar Jimmy hijgde in mijn nek, weet je. Hij stuurde een briefje, dat ik naar dat leegstaande gebouw moest komen, hij krijgt nog geld van me. En je weet, als Jimmy boos wordt...’ Er verschijnt een frons boven Kats neus. ‘Zou hij dat spul daar gelegd hebben? Zou wel raar zijn, vind je ook niet? Een dealer die zomaar cadeautjes geeft.’

Lisa staart langs haar zusje naar het gebouw. ‘Ze wachten op je.’ Ze slaat haar armen over elkaar en houdt ze over elkaar, ook als Kat haar probeert te omhelzen.

‘Ik betaal je alles terug’, fluistert die. ‘Ik maak het goed met je. Echt.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Ik ken de heler die het medaillon...’

‘Het hoeft niet.’

Met een schuin hoofd kijkt Kat haar aan.

‘Ik kan het niet meer, Katharina. Het is klaar. Ik wil je niet meer zien. Nooit meer.’

Kat opent haar mond en sluit hem weer. Haar ogen vullen zich met tranen en ze grijpt Lisa’s hand.

Het hek schuift open.

Lisa maakt zich los en loopt terug naar haar auto. ‘Maak wat van je leven’, zegt ze zonder zich nog om te draaien. Ze stapt in de Mazda, start de motor en rijdt achteruit. Als ze opkijkt ziet ze Kat als bevroren op dezelfde plek staan. Tranen stromen over de wangen van haar tweelingzusje.

‘Je moet afscheid nemen’, roept Kat en veegt haar neus schoon met de mouw van haar jas. ‘Je mag zo niet weggaan.’

Lisa controleert of er geen andere auto aan komt, schakelt naar de volgende versnelling en rijdt de weg op.

3

Lisa staart uit het raam van haar tijdelijke kantoorplek. Twintig vierkante meter, die ze per dag, soms per uur zelfs, huurt. In Amsterdam Sloterdijk. Het enige voordeel van hier werken is dat je niet hoeft te zien hoe lelijk het gebouw is. Hoewel het binnen ook niet geweldig is; een langwerpige, lege tafel met drie bureaustoelen vult de ruimte. De koude tl-verlichting aan het systeemplafond flakkert.

Ze schrikt op van een ping-geluid van haar mobiel en opent het bericht. *Gefeliciteerd, lieve dochter. 34 jaar! Hieperdepiep hoera! Nog wensen voor je verjaardag? x*

Ze zucht. Wat dacht je van een appartement, pa? Sinds ze drie maanden geleden – op de dag dat ze Kat op dat bedrijventerrein vond – uit hun gezamenlijke woning vertrok, woont ze weer in haar ouderlijk huis, bij haar vader, stiefmoeder en broertje. Vierendertig en weer terug, hoe pathetisch kan je zijn? Twaalf jaar lang was ze gelukkig met Paul, in hun zelfontworpen woning in de nieuwe wijk IJburg. Hij liet haar met schulden achter, na zijn dood. Met de verkoop van hun huis kon ze die net afbetalen en daarna was ze bij Kat ingetrokken, in het appartement aan de Bos en Lommerweg, waar het ondanks Kat redelijk uit te houden was geweest. En nu is ze dus weer terug in het huis waar ze ooit in poepluiers rond heeft gekropen, waar ze peuter, schoolkind, puber is geweest, tot ze de verhuisdozen in een aftands busje laadde en wegreed om nooit meer terug te keren.

Ach, wat zou ze graag genoeg verdienen om woonruimte voor zichzelf te kopen, liefst in het centrum, het hoeft niet groot te zijn. Alleen wordt dat ingewikkeld met zoals de financiën er

nu voor staan. Ze kan zich niet eens een vaste werkplek veroorloven, laat staan een huis binnen de ring van Amsterdam.

Ze zucht en klapt haar laptop open. Ze vermoedt al wat ze op de bedrijfsrekening aan zal treffen. Ze weet dat er incasso's zijn die niet uitgevoerd konden worden. En de betaling van haar laatste klus – diefstal door een magazijnmedewerker van een witgoedwinkel, die zo dom was om de spullen op Marktplaats aan te bieden – had nauwelijks iets opgeleverd. De plundering door haar zusje is haar privérekening nog steeds niet te boven, ze is deze maand weer niet in staat om de rekeningen te betalen. Lisa klikt op een afschrijving en kreunt. Rente. Over de dagen dat ze rood heeft gestaan. Rood, roder, roodst. Hoe moet ze in hemelsnaam Kauffmann Bedrijfsrecherche draaiende houden? Hoe kan ze zonder budget reclame maken en opdrachten binnenslepen? Ze kan op deze flexplek niet eens fatsoenlijk klanten ontvangen. Over haar lijkt dat ze haar pa om een financiële injectie gaat vragen. Ze bijt nog liever haar tong af. Als haar vader het haar nou zou aanbieden. Maar ja, hij denkt gewoon dat ze het redt, of nee, hij denkt er niet over na, hij gaat ervan uit dat zij altijd alles zelf kan opknappen, Lisa de Sterke, de Verantwoordelijke, de dochter die alles weet.

Met ironie antwoorden, is dat een idee? Dan lijdt ze geen gezichtsverlies, toch? Ze pakt haar mobiel en typt naar haar vader.

Oplossing tijdelijk liquiditeitsprobleem met een strik erom. Hoeft niet geruild te worden.

Bart is aan het typen, verschijnt in groene letters op het scherm. Ze wacht geduldig. En wacht. Maar dan staat het er opeens niet meer. En dan weer wel, *Bart is aan het typen*. 'Ja, ja, nou weet ik het wel', mompelt ze. 'Schiet nou maar op.' *Oké*.

Oké? Is dat alles? Moest hij daar zo lang over doen? Oké wat? Geërgerd verzendt ze een vraagteken, waarop prompt haar telefoon overgaat.